

ایران ورزشی

- صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
- مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
- رئیس هیات مدیره: صادق حسین جابری انصاری
- مدیرعامل و مدیر مسئول : علی متقیان
- سرپریدار ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
- سرپریدار ایران ورزشی: علی جوادی
- تلفن: ۱۴-۸۸۵۵۴۱۳۳ نمابر: ۸۴۷۱۱۱۳۳
- چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
- سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷-۸۸۵۵۴۱۳۰۰
- امور مشترکین: ۸۸۴۴۸۸۰۰-۸۸۵۵۴۱۳۰۰
- نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
- صندوق پستی: ۵۳۳۸۸-۱۵۸۷۵

از رکوردشکنی تا ماندگاری استعداد‌های نوظهور در فوتبال حرفه‌ای

عصر نخبگان

گزارش ویژه

محمد رضا رحیم‌پور

خبرنگار

چرا مربیان به نوجوانان فرصت می‌دهند؟

شکستن رکوردهای سنی معمولاً نتیجه یک عامل واحد نیست. استعداد فردی اهمیت دارد، اما شرایط تیم، سیاست‌های باشگاه و تصمیم‌های فنی مربیان نیز تعیین‌کننده‌اند. بررسی این عوامل به روشن شدن تفاوت میان یک حضور اتفاقی و برنامه‌ای هدفمند برای پرورش استعدادها کمک می‌کند.

نخستین عامل، ضرورت فنی است. گاهی مصدومیت‌ها، محرومیت‌ها یا کمبود بازیکن در یک پست، مربی را به استفاده از گزینه‌های جوان‌تر سوق می‌دهد. تجربه حمیدرضا طاهرخانی نمونه‌ای از این وضعیت است؛ بازیکنی که در دوره حضور برانکو ایوانکوویچ، در مقطعی با توجه به نیازهای فنی تیم فرصت بیشتری پیدا کرد. با این حال، باید میان نخستین حضور یک نوجوان در لیگ برتر و تداوم اعتماد به او تفاوت قائل شد. ورود به زمین ممکن است تصمیمی مقطعی باشد، اما حفظ جایگاه در ترکیب به آمادگی جسمانی، درک تاکتیکی و کیفیت عملکرد بازیکن وابسته است.

عامل دوم، سیاست آکادمی و نگاه باشگاه به پرورش استعدادهاست. باشگاهی که برای رده‌های پایه برنامه‌ریزی مشخصی دارد، می‌تواند مسیر انتقال بازیکنان از تیم‌های نوجوانان و جوانان به تیم بزرگسالان را هموار کند. در فوتبال ایران، بازیکنانی مانند اسمعی، محمودی، عمری و طاهرخانی در مقاطع مختلف از مسیر رده‌های پایه به سطح بالاتر رسیده‌اند.

رویکرد مربیانی که به بازیکنان جوان فرصت می‌دهند نیز می‌تواند اعتماد به‌نفس آنها را افزایش دهد و روند پیشرفت‌شان را سرعت ببخشد. نکته مهم آن است که این فرصت‌ها به تصمیم‌های موری محدود نمانند و بخشی از سیاست پایدار باشگاه باشند.

عامل سوم، فشار افکار عمومی و شرایط اقتصادی فوتبال است. هواداران باشگاه‌های بزرگ انتظار دارند چهره‌های تازه‌ای از آکادمی معرفی شوند.

از سوی دیگر، افزایش هزینه‌های نقل‌وانتقالات و دشواری جذب بازیکنان با کیفیت، اهمیت استفاده از استعداد‌های داخلی را بیشتر کرده است. آکادمی نباید صرفاً راهکاری برای کاهش هزینه‌ها باشد؛ سرمایه‌گذاری روی بازیکنان پایه زمانی نتیجه می‌دهد که با برنامه فنی، امکانات مناسب و فرصت واقعی بازی همراه شود.

رکوردشکنی به‌تنهایی کافی نیست

همه بازیکنانی که در سنین پایین وارد لیگ برتر می‌شوند، به ستاره تبدیل نخواهند شد. نمونه اش محمد حسین اسلامی که بعد از درخشش در ذوب آهن، با انتقال گران قیمتش به استقلال خیلی زود به یک ستاره نیمکت نشین و بی کیفیت تبدیل شد. این واقعیت، بخش مهمی از بحث درباره اعتماد به نوجوانان است؛ موضوعی که نباید زیر سایه جذابیت رکوردهای سنی قرار بگیرد. ثبت یک رکورد می‌تواند توجه رسانه‌ها و هواداران را جلب کند، اما معیار مناسبی برای سنجش کیفیت عملکرد آکادمی یا پیش‌بینی آینده بازیکن نیست.

حضور در فوتبال بزرگسالان، فشار روانی و جسمانی قابل‌توجهی به همراه دارد. بازیکنی که نا‌چانه ماه قبل در کنار هم‌سن‌وسالان خود بازی می‌کرده، ناگهان باید مقابل حرفه‌ای قرار بگیرد که از نظر قدرت بدنی، تجربه و درک تاکتیکی در سطح بالاتری هستند. توجه رسانه‌ها و انتظارات هواداران نیز می‌تواند فشار مضاعفی ایجاد کند.

ثبت یک رکورد سنی گاهی تصویری اغراق‌آمیز از آینده بازیکن می‌سازد؛ گویی حضور در ترکیب اصلی در ۱۶ یا ۱۷سالگی، به‌تنهایی نشانه قطعی ستاره‌شدن است. درحالی‌که رشد یک فوتبال‌بست به عوامل متعددی وابسته است و ممکن است مسیر پیشرفت او با وقفه، تغییر پست یا دوری موقت از ترکیب همراه شود.

فرصت بازی در سطح بزرگسالان می‌تواند رشد فنی بازیکن را سرعت ببخشد، به‌شرط آنکه باشگاه، کادرفنی و خانواده در کنار او باشند. برنامه‌ریزی برای افزایش قدرت بدنی، آموزش تاکتیکی، حمایت روانی و مدیریت فشار رسانه‌ای، به اندازه تصمیم برای داشته باشیم.»

استفاده از بازیکن در مسابقه اهمیت دارد. بنابراین، حضور چند بازیکن نوجوان در ترکیب تیم‌های بزرگسالان را نمی‌توان نشانه قطعی موفقیت یک باشگاه در پرورش استعداد دانست. معیار اصلی، تداوم پیشرفت و تبدیل فرصت‌ها به موفقیت و مؤثر به پایدار در فوتبال حرفه‌ای است. باشگاهی که بازیکنی را در سن پایین به تیم بزرگسالان می‌رساند، باید برای مراحل بعدی رشد او نیز برنامه داشته باشد. در غیر این صورت، رکوردشکنی ممکن است به اتفاقی آماری محدود بماند.

در فصل بیست‌وچهارم لیگ برتر، ماهان بهشتی، هافبک ۱۶ساله ملوان، به یکی از چهره‌های جوان مورد توجه فوتبال ایران تبدیل شد. او در هفته پایانی رقابت‌ها و در دیدار مقابل فولاد خوزستان، در ۱۶سال و ۲ماه و ۱۵روزگی به میدان رفت و عنوان جوان‌ترین بازیکن آن فصل را به‌دست آورد. حضور بهشتی در ترکیب اصلی ملوان در همان مسابقه، او را به چهارمین

ماهان بهشتی؛ پدیده جوان فصل بیست‌وچهارم

بازیکن جوان تاریخ لیگ برتر نیز تبدیل کرد. بهشتی پیش‌تر کاپیتان تیم ملی نوجوانان ایران بوده و در جام ملت‌های زیر ۱۷سال آسیا نیز با گلزنی و عملکرد قابل‌توجه خود ظرفیت فنی مناسبی نشان داده است. با وجود این، انتقال موفق بازیکنان نوجوان به فوتبال بزرگسالان، به حمایت مستمر و برنامه‌ریزی متناسب با نیازهای فنی و جسمانی آنها وابسته است.

کریکندی: بازیکن جوان برای اثبات توانایی به فرصت نیاز دارد

پیشکسوت فوتبال ایران معتقد است، دعوت از بازیکنان جوان بدون فراهم کردن فرصت حضور در میدان، نمی‌تواند به معنای جوانگرایی واقعی باشد. آئینده فوتبال ایران در شرایطی با پرسش‌های جدی درباره تغییر نسل و پرورش استعداد‌های جدید مواجه است که هنوز نشانه‌های روشنی از یک برنامه منسجم برای جوانگرایی دیده نمی‌شود. رسول کریکندی، پیشکسوت فوتبال ایران، معتقد است دعوت از بازیکنان جوان بدون فراهم کردن فرصت حضور در میدان، نمی‌تواند به معنای جوانگرایی واقعی باشد؛ مسأله‌ای که ریشه آن را باید در ضعف فوتبال ایران در سازندگی و پرورش بازیکن جست‌وجو کرد. رسول کریکندی در این خصوص گفت: «بازیکن جوان برای اثبات توانایی‌هایش به فرصت نیاز دارد. اینکه بازیکنی روی نیمکت بنشیند یا حتی از فهرست مسابقه کنار گذاشته شود، به معنای جوانگرایی نیست. بازیکن باید در شرایط مسابقه قرار بگیرد تا بتوان توانایی‌های او را ارزیابی کرد و تجربه لازم را به دست آورد.» وی با انتقاد از وضعیت سازندگی در فوتبال ایران اظهار کرد: «یکی از مشکلات اساسی ما این است که در تولید و پرورش بازیکن با ضعف مواجه هستیم. فوتبال ایران در رده‌های مختلف شرایط مطلوبی ندارد و اتفاقات اخیر نیز گرنانی‌ها درباره آینده تیم ملی را بیشتر کرده است. وقتی بازیکن جایگزین به اندازه کافی تربیت نمی‌کنیم، طبیعی است که برای سال‌ها طولانی به نگرانی قبلی متکی بمانیم.» کریکندی ادامه داد: «هنوز مشخص نیست قرار است جوانگرایی واقعی در فوتبال ایران از چه زمانی آغاز شود. بازیکنانی داریم که چند دوره جام جهانی را تجربه کرده‌اند اما برای بعضی از آنها همچنان جانشین مشخصی نداریم. این وضعیت نشان می‌دهد که در سال‌های گذشته به اندازه کافی برای ساختن نسل بعدی سرمایه‌گذاری نکرده‌ایم.»

این پیشکسوت فوتبال با اشاره به ضرورت برنامه‌ریزی برای دوره‌های بعدی تیم ملی گفت: «در بسیاری از کشورها، برنامه‌ریزی برای تغییر نسل از مدت‌ها قبل آغاز می‌شود. آنها به یک دوره چهارساله نگاه می‌کنند و تلاش دارند به‌تدریج بازیکنان جوان را وارد ترکیب کنند تا هنگام رسیدن به مسابقات مهم، تیم از نظر تجربه و کیفیت فنی شرایط مناسبی داشته باشد. در فوتبال ایران اما این روند به دلایل مختلف مدام به تعویق می‌افتد و معمولاً زمانی به فکر تغییر می‌افتیم که دیگر فرصت چندانی باقی نمانده است.»

وی در ادامه به پیشرفت فوتبال ازبکستان اشاره کرد و گفت: «ازبکستان در سال‌های اخیر پیشرفت قابل‌توجهی داشته و به نظر می‌رسد در مسیر جوانگرایی نیز با جدیت بیشتری حرکت کرده است. استفاده از بازیکنان جوان و ایجاد تغییر در ترکیب، به این تیم انگیزه و شادابی بیشتری داده است. حضور فابو و کاناوارو و تغییراتی که در انتخاب بازیکنان انجام شده نیز از موضوعاتی است که می‌توان در بررسی شرایط این تیم به آن توجه کرد.» کریکندی تأکید کرد: «فوتبال ایران برای اینکه از رقبای خود عقب نماند، باید به‌جای تکیه صرف بر نام‌ها و تجربه بازیکنان قدیمی، به فکر پرورش نسل بعدی باشد. البته منظور کنار گذاشتن ناگهانی بازیکنان باتجربه نیست؛ مسأله این است که باید از مدت‌ها قبل برای هر پست، گزینه‌های جوان و آماده داشته باشیم.»

وی در پایان خاطرنشان کرد: «جوانگرایی با صرف‌زدن و دعوت کردن محقق نمی‌شود. بازیکنان جوان باید در لیگ فرصت بازی پیدا کنند، در رده‌های پایه آموزش مناسبی ببینند و به‌تدریج به سطح تیم ملی برسند. تا زمانی که سازندگی و جانشین‌پروری به اولویت فوتبال ایران تبدیل نشود، نمی‌توان انتظار داشت تغییر نسل به شکل اصولی انجام شود.»

فرصت بازی

در سطح

بزرگسالان

می‌تواند رشد

فنی بازیکن را

سرعت ببخشد،

به‌شرط آنکه

باشگاه، کادرفنی

و خانواده در

برنامه‌ریزی برای

افزایش قدرت

بدنی، آموزش

تاکتیکی،

حمایت روانی و

مدیریت فشار

رسانه‌ای، به

اندازه تصمیم

برای استفاده

از بازیکنان

مسابقه اهمیت

دارد

فرصت بازی در سطح

بزرگسالان می‌تواند رشد

فنی بازیکن را

سرعت ببخشد،

به‌شرط آنکه

باشگاه، کادرفنی

و خانواده در

برنامه‌ریزی برای

افزایش قدرت

بدنی، آموزش

تاکتیکی،

حمایت روانی و

مدیریت فشار

رسانه‌ای، به

اندازه تصمیم

برای استفاده

از بازیکنان

مسابقه اهمیت

دارد

فرصت بازی در سطح

بزرگسالان می‌تواند رشد

فنی بازیکن را

سرعت ببخشد،

به‌شرط آنکه

باشگاه، کادرفنی

و خانواده در

برنامه‌ریزی برای

افزایش قدرت

بدنی، آموزش

تاکتیکی،

حمایت روانی و

مدیریت فشار

رسانه‌ای، به

اندازه تصمیم

برای استفاده

از بازیکنان

مسابقه اهمیت

دارد

ماهان بهشتی؛ پدیده جوان فصل بیست‌وچهارم

بازیکن جوان تاریخ لیگ برتر نیز تبدیل کرد. بهشتی پیش‌تر کاپیتان تیم ملی نوجوانان ایران بوده و در جام ملت‌های زیر ۱۷سال آسیا نیز با گلزنی و عملکرد قابل‌توجه خود ظرفیت فنی مناسبی نشان داده است. با وجود این، انتقال موفق بازیکنان نوجوان به فوتبال بزرگسالان، به حمایت مستمر و برنامه‌ریزی متناسب با نیازهای فنی و جسمانی آنها وابسته است.

پرسپولیس و فهرست جوان‌ترین‌ها

فهرست جوان‌ترین بازیکنان تاریخ پرسپولیس در لیگ برتر، نام‌های آشنایی را در خود جای داده است؛ بازیکنانی که برخی از آنها سال‌ها پیش از رسیدن به ۱۸سالگی، فرصت حضور در ترکیب تیم بزرگسالان را پیدا کردند. محمد پروین، فرزند علی پروین، اسطوره فوتبال ایران و پرسپولیس، نیز در بهمن ۱۳۸۴ و در ۱۷سالگی فرصت بازی برای سرخپوشان را پیدا کرد. او از همان ابتدا با چالشی متفاوت روبه‌رو بود؛ حرکت در مسیری که نام‌دار، انتظارات و فشار مضاعفی بر آن تحمیل می‌کرد. حمیدرضا طاهرخانی یکی دیگر از نام‌های این فهرست است. او در سوم دی ۱۳۹۵، در جریان پیروزی ۳برصفر پرسپولیس مقابل سیاه‌جامگان، به جای احمد نورالهیی وارد زمین شد. آن مسابقه با صحنه خداحافظی احساسی نورالهیی از پرسپولیس پیش از اعزام به خدمت سربازی نیز در خاطر هواداران مانده است. طاهرخانی در آن شب ۱۷سال و هشت ماه و ۲۸روز داشت و بعدها به دلیل جثه کوچک و سرعت بالایش، در میان هواداران به «مورچه اتمی» معروف شد. او در مقطعی از دوران حضور برانکو ایوانکوویچ فرصت بیشتری برای بازی پیدا کرد، اما مسیر حرفه‌ای‌اش به حضور مستمر در ترکیب اصلی ختم شد.

محمدحسین کنعانی زادگان نیز با ۱۸سال و یک ماه و ۱۸روز در میان نام‌های این فهرست قرار دارد. مرور این اسامی نشان می‌دهد که پرسپولیس در مقاطع مختلف به بازیکنان جوان داده است، اما اعتماد به نوجوانان زیر ۱۸سال همچنان اتفاقی نسبتاً نادر به‌شمار می‌رود. ماندگاری رکورد خرسندی برای بیش از دودهه، نشانه‌ای از دشواری عبور بازیکنان آکادمی از رده‌های پایه به تیم بزرگسالان است.

اوضاع لیگ ما چطور است؟

با گسترش بررسی از پرسپولیس به کل لیگ برتر، با رکوردهایی در سنین پایین‌تر مواجه می‌شویم؛ رکوردهایی که نشان می‌دهند برخی مربیان در شرایط خاص به بازیکنانی اعتماد کرده‌اند که هنوز در ابتدای مسیر فوتبال حرفه‌ای خود بوده‌اند. البته ثبت رکورد به‌تنهایی مشخص نمی‌کند که بازیکنان جوان تا چه

اندازه از فرصت‌های بعدی برای پیشرفت برخوردار شده‌اند. سعید عزت‌اللهی، هافبک اهل بندرانزلی و یکی از چهره‌های شناخته‌شده فوتبال ایران، متولد دهم مهر ۱۳۲۵ است. او فوتبال را در مدرسه فوتبال زنده‌باد سیروس قایقران و زیر نظر پدرش آغاز کرد. محمداحمدزاده، سرمربی وقت ملوان زمانی که عزت‌اللهی هنوز ۱۶سال داشت، از او در ترکیب استفاده کرد. عزت‌اللهی با ۱۶سال و ۲۶روز، نام خود را به عنوان یکی از جوان‌ترین بازیکنان تاریخ لیگ برتر ثبت کرد

و برای مدتی رکورددار این عنوان بود. حسن زاری، بازیکن پدیده و متولد ۲۷ اردیبهشت ۱۳۲۸، نیز در نخستین روز لیگ پانزدهم و در ۱۶سال و ۲۴روزگی به میدان رفت؛ حضوری که در آن مقطع توجه زیادی را به خود جلب کرد. محمد شریفی، هافبک اهل بوشهر، دیگر بازیکنی است که در سنین پایین فرصت حضور در لیگ برتر را به‌دست آورد. او در ۱۷آذر ۱۳۹۵ و در دقیقه ۸۰، در دیدار استقلال خوزستان و سیاه‌جامگان وارد زمین شد. سن او هنگام این بازی ۱۶سال و ۲۹۹روز گزارش شده است.

نام رادین میرزادان نیز در میان بازیکنان جوان مطرح شده است. او متولد ۱۰خرداد ۱۳۸۹ است و مجتبی حسینی، سرمربی وقت نساجی در بازی مقابل گل گهر به‌او در ۱۵سالگی میدان داد تا حضورش رکورد‌های پیشین جوان‌ترین بازیکنان لیگ برتر را جابه‌جا کند. چنین تصمیم‌هایی توجه به استعداد‌های نوجوان را برجسته می‌کند، اما پرسش اصلی این است که آیا فرصت نخست به برنامه‌ای مستمر برای پیشرفت بازیکن منتهی می‌شود یا خیر.

ده‌صد ساله در یک شب

حضور در لیگ برتر یک دستاورد است، اما گلزنی در این سطح، آن‌هم در سنین نوجوانی، جایگاهی متفاوت دارد. به همین دلیل، رکورد جوان‌ترین گلزنان همواره از جذاب‌ترین آمارهای فوتبال ایران بوده است. گلزنی در چنین سنی می‌تواند نشانه‌ای از توانایی فنی بازیکن باشد، اما معیاری قطعی برای پیش‌بینی آینده حرفه‌ای او نیست. محسن مسلمان با ۱۱گلی که در دوران حضورش در ذوب‌آهن مقابل برق شیراز به ثمر رساند، در ۱۶سال و ۷ماه و ۱۸روزگی به عنوان جوان‌ترین گلزن یک برتر شناخته شد. این رکورد برای سال‌ها یکی از آمارهای قابل‌توجه فوتبال ایران باقی ماند.

در تاریخ پرسپولیس نیز مهدی مهدوی کیا، ستاره پرافتخار سرخپوشان، در خرداد ۱۳۷۴ و در دیدار مقابل پلیر اکرپل اصفهان، در ۱۷سال و ۳۰۰روزگی گلزنی کرد. او بعدها به یکی از چهره‌های برجسته فوتبال ایران و آلمان تبدیل شد؛ مسیری که نشان می‌دهد فرصت بازی در سنین پایین، در صورت همراهی با رشد فنی و استمرار، می‌تواند مقدمه موفقیت‌های بزرگ‌تر باشد.

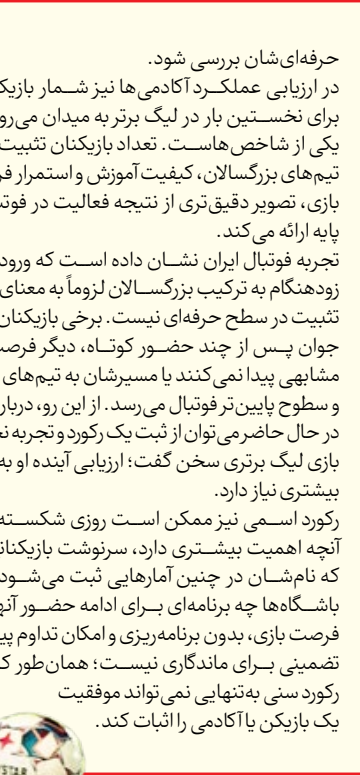
در فصل‌های اخیر نیز نام بازیکنان جوان در فهرست گلزنان لیگ برتر دیده شده است. ابوالفضل زاده‌عطاری، بازیکن فولاد خوزستان در هفته هجدهم لیگ بیست‌وچهارم و در ۱۷سال و ۷ماه و ۳روزگی گلزنی کرد و عنوان جوان‌ترین گلزن آن فصل را به‌دست آورد.

امیرحسین فارسی، وینگر مهاجم خیبر، نیز در ۱۸سال و ۷ماهگی در شمار جوان‌ترین گلزنان فصل جاری قرار گرفته است. باید دید آیا در ادامه رقابت‌ها، بازیکنان دیگری با سن کمتری می‌توانند این عنوان را از او بگیرند یا خیر.

رکورد‌ها آغاز مسیر هستند، نه پایان آن

نگاهی به نام‌هایی مانند ماهان بهشتی و دیگر بازیکنان جوان حاضر در لیگ برتر نشان می‌دهد که استعداد‌های نوجوان همچنان در فوتبال ایران حضور دارند و برخی از آنها زودتر از گذشته به سطح بزرگسالان می‌رسند اما سه پرسش اساسی همچنان مطرح است؛ آیا بازیکنانی که در سنین پایین فرصت حضور در لیگ برتر را پیدا می‌کنند، در فصل‌های بعد نیز از فرصت بازی منظم برخوردار خواهند شد یا حضورشان به چند دقیقه بازی ثبت یک رکورد محدود می‌ماند؟ آیا باشگاه‌ها برای رشد جسمانی، فنی و روانی این بازیکنان برنامه‌ای مشخص دارند؟ آیا ساختار رقابتی لیگ برتر، با وجود فشار نتیجه‌گرایی و محدودیت‌های اقتصادی، امکان رشد تدریجی استعداد‌های جوان را فراهم می‌کند؟

رکوردهای گلزنی به‌دست‌آورد، ارزش واقعی یک آکادمی زمانی مشخص می‌شود که نوجوانان مستعد، پس‌از عبور از هیجان نخستین حضور، بتوانند در فوتبال حرفه‌ای دوام بیاورند. پیشرفت کند و به بازیکنانی تأثیرگذار تبدیل شود. ارزیابی عملکرد باشگاه‌ها نیز باید بر پایه همین معیار بلندمدت صورت بگیرد، نه صرفاً تعداد بازیکنانی که در سنین پایین برای نخستین بار به میدان می‌روند. رکوردشکنی در نوجوانی می‌تواند شروع امیدوارکننده باشد، اما آنچه آینده یک استعداد را تعیین می‌کند، نه سن نخستین بازی، بلکه کیفیت مسیری است که پس از آن طی می‌کند. فوتبال ایران برای بهره‌برداری از ظرفیت بازیکنان جوان، بیش از ثبت رکوردهای تازه، به فرصت‌های پایدار، برنامه‌ریزی اصولی و اعتماد مستمر نیاز دارد.

شاگرد هم‌مسیر استاد

مسیر فوتبالی اسمی از رده نونهالان آینده‌سازان دوستی‌مهر آغاز شد. او پس از آن پیراهن توانا را پوشید و سپس به سایپا رفت و در تیم‌های نونهالان و نوجوانان این باشگاه بازی کرد. در ۲۰تیر ۱۴۰۴، قرارداد او با تیم نوجوانان پرسپولیس آغاز شد.

حدود ۱۵ماه بعد، اسمعی نخستین بازی خود را در تیم بزرگسالان پرسپولیس انجام داد. این فاصله زمانی، به‌تنهایی اطلاعات دقیقی درباره روند پیشرفت فنی او یا دلایل انتخابش برای حضور در مسابقه ارائه نمی‌کند. برای ارزیابی چنین مسیری، عملکرد بازیکن در مسابقات پایه، میزان مشارکت او در تمرینات تیم اصلی و برنامه کادرفنی برای ادامه استفاده از او اهمیت بیشتری دارد. حضور کوتاه در یک مسابقه، هرچند در آمار ثبت می‌شود، برای نتیجه‌گیری درباره آینده حرفه‌ای بازیکن کافی نیست.